

FIKTIO FIKTIONA

Suomen vanhimmassa scifiseurassa seurassa tykätään viettää yhteisöllistä elämää ja lukea kirjoja, joiden tapahtumat eivät voisi tapahtua oikeasti.

Yoda tarkkailee seinältä, miten Pasi Karppanen, Nadja Sokura, Milla Aalto ja Leila Paananen syventyvät tieteiskirjallisuuteen. Kuva: Juho Liukkonen.

Millainen on tyypillinen scifiharrastaja? Ensimmäisenä mieleeni tulee kuva hieman nörttimäisestä ja finninaamisesta teinipojasta, jonka mieli vaeltaa jossakin muualla kuin reaali maailmassa. Vaatekaappi on täynnä roolivaatteita ja huoneiden seinät on vuorattu *Star Wars* -julisteilla.

Kehittämäni mielikuva alkaa kuitenkin hiljalleen murtua, kun saavun valokuvaa-ajan kanssa Turun Science Fiction Seuran hallituksen kanssa sopimaan tapaamiseen Turun ylioppilastalon Terrakotiin. Paikalla olevat hallituksen edustajat eivät tunnu juurikaan eroavan meistä normaaleista ihmisistä. Vaikuttavat jopa meitä älykkäämmiltä, piru vieköön!

Sukupuolistereotypiakin osui pahasti harhaan, sillä neljästä paikalla olevasta hallituksen jäsenestä kolme on naisia. Ainoastaan seinälle ripustettu pahvinen Yo-

da on hämähä viittaus alkuperäiseen mielikuvaani.

"Ihan tarkkoja lukuja en muista, mutta suurin osa jäsenistämme taitaa olla miehiä. Naiset ovat kuitenkin kyllä aktiivisempia. Kaikkiaan kokonaisjäsenmäärä pyörii noin sadan kieppeillä", Nova-sihteerin ja Spin-vastaava Leila Paananen kertoo.

Naisvaltainen aktiivinen enemmistö on tyypillinen myös monissa muissa suomalaisissa scifiseuroissa. Tältä osin kotimaiset seurukset eroavat huomattavasti ulkomaisista. Niiden jäsenet ovat useasti jo kultaisen nuoruutensa ohittaneita miehiä.

"Muistan kun kävimme jokin aika sitten Ruotsissa alan tapahtumassa. Siellä ihmeteltiin, miksi ym-

pärilläni on niin paljon nuoria naisia", taloudenhoitaja ja tapahtumavastaava Pasi Karppanen muistelee.

Paananen ja Karppasen lisäksi paikalla keskustelemassa ovat seuran puheenjohtaja Milla Aalto ja Atorox-vastaava Nadja Sokura. Nelikko yhdistää herkeämättömän mielenkiinto scifiin ja fantasiaan, ennen kaikkea kirjallisuuden muodossa.

Mutta ennen kuin tutustutaan heidän ajatuksiinsa tarkemmin, on syytä tarkastella, millainen seura oikein on kyseessä. Samalla voidaan tehdä hieman selkoa siitä, mitä ihmisten nimien edessä olevat kummalliset tittelit tarkoittavat.

Alansa ensimmäinen

"Kyllä se niin on, että kun puhutaan Turun Science Fiction Seurasta, puhutaan suomalaisen scifi-harrastuksen kulmakivistä", Karppanen kertoo ylpeänä.

Sanat eivät ole ollenkaan tuulesta temmattuja. Turun Science Fiction Seura näki nimittäin päivänvalon ensimmäisenä suomalaisena alan seurana vuonna 1976. Tämän jälkeen muut suuremmat kaupungit seurasivat perässä. 1970- ja 1980-lukujen taitteessa perustettiin lukuisia useita alan

seuroja, joista monet ovat edelleen pystyssä.

Turun Science Fiction Seura on keskittynyt ennen kaikkea kirjallisuuteen. Toiminta lähti nopeasti käyntiin. Perustamisvuotta seuraavana vuotena alkoi ilmestyä Spin-lehti, joka on fantasian, sci-fin ja muun spekulatiivisen fiktion ympärillä pyörivä pienaikakauslehti. Nova-novellikirjoituskilpailua seura on järjestänyt jo kolmentoista vuoden ajan. Seura jakaa vuosittain myös Atorox-palkinnon parhaimmalle kotimaiselle scifinovellille.

Tämän lisäksi Turun Science Fiction Seuralla on ollut edustus jokaisilla Turun kirjamesseilla vuodesta 1994 lähtien. Suurin yksittäinen tapahtuma on Fantasiapidot, jotka järjestetään aina muutamien vuosien välein. Kyseessä on viikonloppu-

tapahtuma, jossa alan harrastajat kokoontuvat yhteen.

Paljon on siis ehtinyt tapahtua vuosikymmenien saatossa.

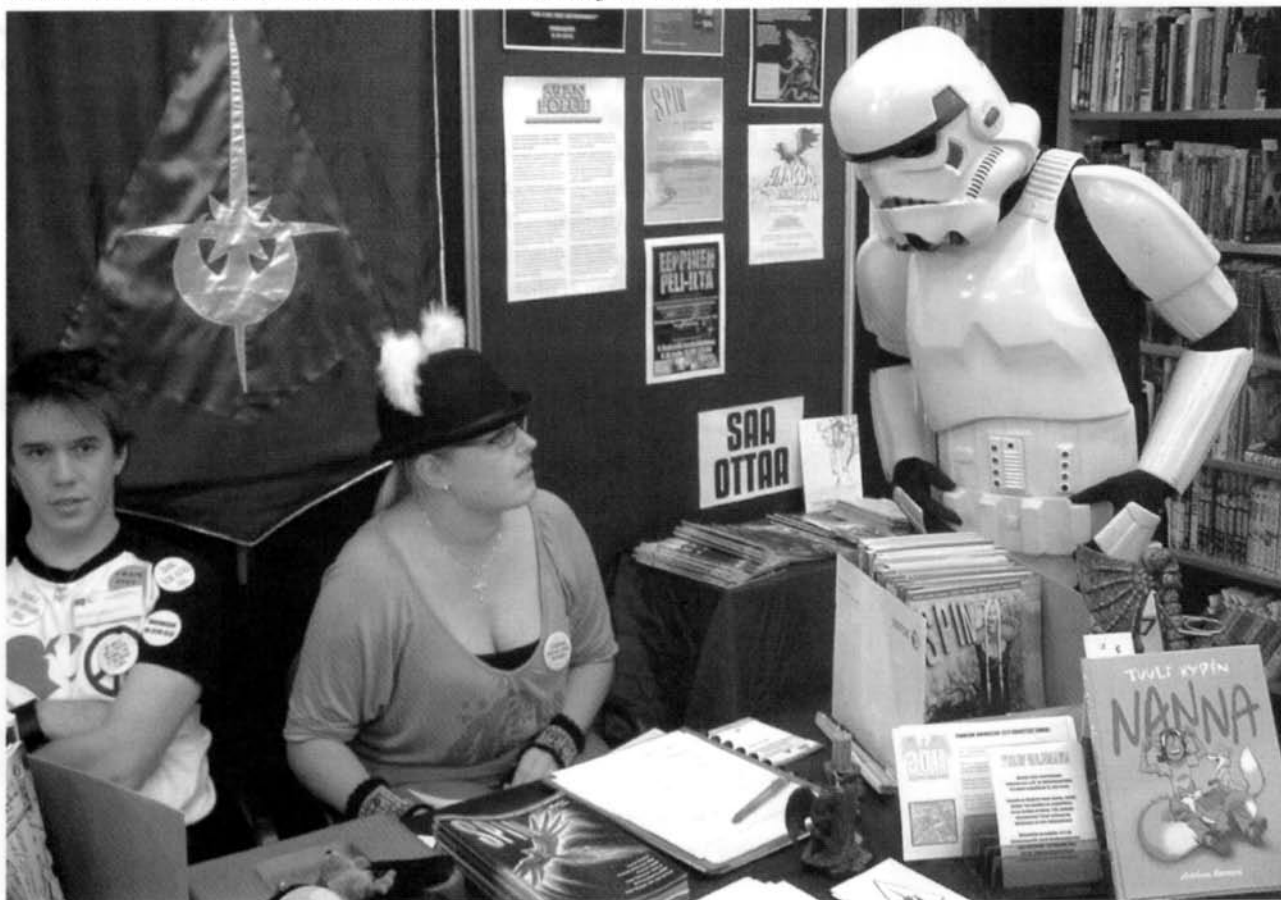
"Maailma missä nyt elämme, olisi ollut scifiä seuran perustamisen aikaan. Silloin ei ollut kännyköitä, ei internetiä", Karppanen täsmentää.

Epätosi kiinnostaa

Mutta mikä scifi kirjallisuudessa sitten kiinnostaa? Paikalla olevan hallitusnelikko on asiasta aika lailla yksimielinen. Scifissä kiehtoo sen äärimmäinen fiktiivisyys. Aihe saa seuralaiset hetkessä innostumaan.

"Tykkään lukea juuri fiktiivistä kirjallisuutta, joka oikeasti on fiktiivistä, joka kertoo jostain sellaisesta, mikä ei oikeasti voisi tapahtua", Aalto kertoo.

Tunnelma on kotoisa Turun Science Fiction Seuran edustuspisteessä kirjamesseilla. Kuva: Juha Karppinen.

”En halua lukea arkitodellisuudesta, koska se on jo osa elämääni”, Paananen jatkaa.

”Scifi on älyllistä kirjallisuutta”, Karppanen täsmentää.

”Vaikka scifi kertoo olemattomista asioista, se kertoo niistä kuitenkin meidän maailmamme kautta. Se käsittelee kysymyksiä siitä, mitä ihminen on ja mitä ihminen haluaa. Mielestäni scifi onnistuu jäsentämään asioita vielä paremmin kuin realistinen kirjallisuus”, Sokura täydentää.

Ennen scifi ja fantasia olivat yhtä ja samaa, mutta viimeisen kymmenen vuoden ajan lajityypit ovat alkaneet eriytyä toisistaan. Niiden välille ja niitä tasoittamaan on syntynyt niin kutsuttu spekulatiivinen fiktio.

”Karkeasti sanottuna scifin ja fantasian ero on siinä, että scifi kuvaa tapahtumia, jotka ehkä voisivat olla mahdollisia, fantasia puolestaan asioita, jotka eivät koskaan voisi olla mahdollisia”, Paananen määrittelee.

Eikä scifi ole enää niin kovin vieras käsite valtavirrassakaan. **Johanna Sinisalon** Finlandia -palkinto tieteisromaanista *Ennen päivänlaskua ei voi* (2000) on ollut suurimpia yksittäisiä tekijöitä, jotka ovat auttaneet scifin matkasta alakulttuurista kohti korkeakulttuuria. Yläkulttuuri on ottanut monet scifiromaanit omakseen jopa niin paljon, että romaanien ei ole edes myönnetty olevan scifiä. Ne liitetään monesti spekulatiiviseen fiktion.

”Toisin kuin muualla, Suomessa spekulatiivinen fiktio käsitetään eräänlaiseksi saatekaaritermiksi. Sen alle mahtuu todella paljon kaikenlaista fiktiota. Suomalaiset kirjailijat ja kustantavat ovat tietoisesti lähteneet spekuloiimaan valtavirtafiktio ja spekuloiivan fiktion välistä rajaa. Näin ollen kotimainen scifi ei aina löydy scifi-hyllystä”, Karppanen kertoo.

Yhteisöllisyys on tärkeää

Turun Science Fiction Seura ei kuitenkaan

ole pelkkä lukuseura. Tärkeintä on yhteisöllisyys ja se, että jäsenet pääsevät tapamaan toisiaan. Nykyisin tämä on helppoa, sillä seuralla on omat tilat Turun ylioppilastalo A:n toisessa kerroksessa. Aina ei ole ollut näin.

Ensimmäisten vuosikymmenten aikana jäsenet kokoontuivat milloin missäkin järjestetyissä jäsenilloissa: baareissa, kodeissa ja yliopiston luentosaleissa. . . Vasta vuonna 1998 seura sai omat tilat. Scifiluolaksi nimetty paikka oli niin ikään samassa talossa ja peräti samassa kerroksessa kuin nykyinen Terrakoti, johon seura muutti vuonna 2000. Samoissa tiloissa toimivat myös Turun animeseura, Tutka ja Suomen tieteis- ja fantasiakirjoittajat.

Toiminnan tarkoitus tulee hyvin ilmi Turun Science Fiction Seuran kirjamessuedustuksen esillepanossa. Kirjamessuille on ikään kuin lavastettu Terrakodin sisustus sohvineen ja kirjahyllyineen. Uusia jäseniä halutaan vietellä olohuonemaiselle.

la sisustuksella. Ja hyvin tämä on onnistunutkin.

”Kirjamessuilla monet ihmiset saattavat aluksi tulla vilkaisemaan meidän pistetämme. Sitten he kiertävät muualla ja palaavat lopulta jälleen luoksemme”, Karppanen virnistää.

Nykymaailmassa mikään ei kuitenkaan ole itsestään selvyyttä. Turun ylioppilastalot ovat olleet jo pitkään remontissa. C-talon remontti valmistui parisen vuotta sitten ja B-talon kunnostus on pian alkamassa. Seuraavaksi vuorossa on A-talo. Turun ylioppilaskylä-säätiö haluaa panna paikan tuottamaan ja tuloksena olisi kolminkertainen vuokrankorotus, joka merkitsisi aika lailla loppua Turun Science Fiction Seuran toiminnalle.

”Vetoamme siihen, että olemme seura, joka tuottaa palveluja yliopisto-opiskelijoille”, Karppanen kertoo.

Tulevaisuudesta ei vielä ole täyttä varmuutta. Mutta ei voi muuta kuin toivoa parasta. •

HENRI WALTTER REHNSTRÖM

Toiminnan tarkoitus tulee hyvin ilmi Turun Science Fiction Seuran kirjamessuedustuksen esillepanossa. Kuva: Juha Karppinen.

